

Gezocht: zwembaduren

Ons topsportsucces kalft het laatste decennium steeds verder af, kunnen we bij Hans Vandeweghe (p. 40) lezen. Maar Vlaanderen en triatlon: dat was ook dat laatste decennium een meer dan gemiddeld geslaagd huwelijk. Drie verschillende Vlamingen haalden het podium in Hawaï, en dan zwijgen we nog over de strafste der Vlaamse triatleten: Marc Herremans. Maar met de op til staande daling van ons aantal zwembaden (p. 12), dreigt ook de triatlonfederatie aan de nodige lokale trainingsfaciliteiten en dus –uren te moeten gaan inboeten. Misschien dat samenwerken, zoals professor Jeroen Scheerder (p. 5) voorstelt, onze triatleten aan de nodige zwem(bad)uren kan helpen?

TOM HEESTERS

WALTER VAN STEENBRUGGE

Brian

November is niet echt mijn geliefkoosde maand. De dodenmaand kleurt veel te vaak grijs. Katholieken en anglicanen maakten van 1 november een verplicht nummertje 'heen en weer' naar het kerkhof, best voorzien van een bossig kussen van saai chrysanthen. Eenmaal per jaar herdacht worden en steeds met dezelfde bloemen, het lijkt zo schriel en akelig weinig.

"Dood ben ik pas als je me bent vergeten" zong Bram Vermeulen ooit. Zijn muziek beluisteren, zijn fraaie teksten herlezen en erover mediteren houdt hem continu levendig. De vaak onzichtbare, maar voortdurende aanwezigheid van haar waarden, dat is wat cultuur zo prachtig maakt.

Niet anders is het met de sport. Neem nu minuut 23 van alle uit- en thuiswedstrijden (ook buiten de landsgrenzen) van Club Brugge. De handen van de supporters gaan op elkaar, reeds ruim zes jaar, ter nagedachtenis van François Sterchele, de veelbelovende snelle spits van blauw-zwart die op 26-jarige

leeftijd bij een verkeersongeval het leven liet. Het rugnummer 23 van wijlen Sterchele wordt overigens nooit meer gedragen, het is voor eeuwig dat van hun heengegane spits. Het is een soort hommage die ik mij alleen in de sport kan voorstellen. Sport die geen regel of voorschrift behoeft om schouder aan schouder in het voetbalstadion de dode respectvol te herdenken.

lets heel bijzonder viel ook, een goede maand geleden, te noteren tijdens de voetbalwedstrijd Nottingham Forest – Derby County. De supporters van beide ploegen stonden tijdens speelminuut 10 plots recht op en gaven een overdoevende staande ovatie voor de tien jaar geleden overleden Brian Clough. Clough was trainer van beide clubs - die nu in de Engelse tweede klasse vertoeven - en had diepe sporen nagelaten bij de aanhangers van de beide teams. Brian Clough, linkse arbeidersboy, nooit in maatpak, laat staan in Armani outfit, antipool van José Mourinho, was misschien wel de meest succesvolle Britse coach ooit. Hij was zes jaar in dienst bij Derby County, dat bij aanvang van zijn aanstelling als coach nog onderaan de tweede divisie bengelde. In een mum van tijd bracht hij het kleine provincieclubje naar de Premier League en gaf in 1972 Liverpool en Leeds het nakijken in een nek-aan-nekrace voor de titel. Dit succes bracht hem kort daarop naar Nottingham Forest, waar hij een nog

straffere toer uithaalde. Ook met Nottingham kon hij naar de hoogste voetbalklasse promoveren en behaalde in 1978 de landstitel om zich vervolgens in 1979 (tegen Liverpool) en in 1980 (tegen HSV) tot winnaar van de Europa Cup 1 voor landskampioen te kronen.

Brian Clough was anti-conformist, steeds rechtdoorzee, passioneel en daardoor heel charismatisch. Dit onaantastbaar charisma zorgde er ook voor dat tijdens een wedstrijd van Nottingham, toen dit zowat 20 minuten voor afluiten mathematisch zeker was van degradatie, de supporters met tranen in de keel zijn naam scandeerden, hem dankend voor de prachtige tijd die hij de supporters had gegeven. 'This is England and this is sport'. Clough stierf tien jaar geleden in armierige omstandigheden aan maagkanker. Hij ontvluchtte de zware stress van zijn volle leven en zocht al te veel de fles op. Hij was hiervoor niet beschaamd en schoof haast onzichtbaar langs de stille huizenrijen naar vele onoglijke pubs, de blikken van zijn vele supporters ontwijkend. Tussen Derby County en Nottingham Forest ligt 25 kilometer en ook de autobaan A52. Deze weinigzeggende benaming is thans gewijzigd. De snelweg heet voortaan de 'Brian Clough Way'. Sport is emotie. Sport is blijvend en behoeft geen jaarlijkse wake-up-call om te herdenken. ■

